

Ο δήμαρχος Χαλανδρίου Σίμος Ρούσσος και η Περιφερειάρχης Αττικής Ρένα Δούρου υπέγραψαν την Προγραμματική Σύμβαση για την «Ανακαίνιση του κληροδοτήματος Σαχάλα» με σκοπό την αλλαγή χρήσης του σε ΚΑΠΗ. Το έργο είναι προϋπολογισμού 744.000 ευρώ και θα χρηματοδοτηθεί από ίδιους πόρους της Περιφέρειας. Η δημοπράτηση του αναμένεται στο άμεσο μέλλον.

ΠΑΣΧΑ στα ΚΑΠΗ

Σε κλίμα χαράς και αισιοδοξίας γιορτάσαμε το Πάσχα στα ΚΑΠΗ μας.

Λίγο πριν τη Μεγάλη εβδομάδα κάναμε το καθιερωμένο ευχέλαιο και ανταλλάξαμε ευχές. Μετά τη Λαμπροβδόμη τσουγκρίσαμε αυγά και φάγαμε τα γλυκίσματα που είχαν ετοιμάσει οι υπάλληλοι των ΚΑΠΗ με πρωταγωνίστρια την κυρία Τασία. Την ευχαριστούμε θερμά. Η προϊσταμένη Ιωάννα Τσιρέβελου φρόντισε και για το πιάνο που πρόθυμα μας έπαιξε ο κύριος Χάρης Μπούτσικας κι εμείς δε χάσαμε την ευκαιρία για τραγούδι και χορό!

Εκ μέρους της δημοτικής αρχής μας ευχήθηκε προσωπικά ο αντιδήμαρχος Περιβάλλοντος Δημήτρης Χριστουλάκης.

ΠΑΣΧΑ στα Χωριό

Το Πάσχα σου θυμίζει κάτι από τα παιδικά σου χρόνια, το μέρος όπου γεννήθηκες και ανδρώθηκες, την ύπαιθρο. Νιώθεις και φέρνεις σαν «θηρίο» στο σιδερά. Δεν βλέπεις την ώρα να φύγεις, την στιγμή να ξεκινήσεις για κει. Στα μέρη που περπάτησες και έχουν ακόμα επάνω σου «ίχνη» απ' τις παιδικές πατημασιές σου απ' τις πτώσεις σου, απ' τα ξεσχίσματα. ΠΑΣΧΑ για τον ξενιτεμένο Έλληνα σημαίνει πρώτα και κύρια επίσκεψη στα άγια μέρη που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Θέλει να διαβεί όλος χαρά την πόρτα του πατρικού του. Να κάνει αμέριμνος την βόλτα στις αυλές της γειτονιάς του. Ν' ανάψει με ευλάβεια κεριά στην εκκλησία του. Να καθίσει με ανακούφιση στην ψάθινη καρέκλα του καφενείου του χωριού του. Εκεί, που κάποτε παιδί αμούστακο, «κυοφορούσε» δειλά τα όνειρά του, που ξεχείλιζαν από ασυγκράτητο δυναμισμό. Να κάνει έτσι και να ...πιάσει τον κόσμο! Το μεγάλο εσωτερικό και εξωτερικό μεταναστευτικό ρεύμα της δεκαετίας του 1960, άδειασε κι ερήμωσε πολλά από τα χωριά μας,

πολλοί πήραμε με θλίψη και πόνο τα μάτια απ' τον γενέθλιο τόπο μας αναζητώντας καλλίτερη μοίρα αλλού. Να ξεφύγουμε απ' τη μιζέρια, την εξαθλίωση, την πείνα. Να μάθουμε γράμματα. Να «κλέψουμε» τέχνη. Να βγάλουμε το ψωμί μας. Πικρό και άχαρο στην αρχή. Ώριμοι άνδρες αυτοί οι «μετανάστες» της δεκαετίας του 60 διατηρούν δεσμούς, ακατάλυτους με τα χωριά τους, τις ρίζες τους. Κάθε αναχώρησή τους για κει παίρνει το χαρακτήρα «ιερού ταξιδιού». Τα «άγια των αγίων» των παιδικών μας αναμνήσεων, τα «κρύφια» πρώτα, ονείράτα μας. Τόποι «προσκυνήματος» από καιρό σε καιρό, οι γενέθλιοι τόποι το ΠΑΣΧΑ παίρνουν την όψη λαμπρής σταυροφορίας.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τα παιδιά και τα εγγόνια. Τα τελευταία οδεύουν προς την γη των πατέρων τους ή των παππούδων τους ανόρεχτα και με εμφανή δόση προσωπικής δυσαρέσκειας -φυσικά εν μέρει-. Τους λείπει η ψυχική σύνδεση, με τον τόπο εκείνο. Αισθάνονται ξένοι στους ξένους, παρά την «δεδηλωμένη» πατροπαράδοτη φιλοξενία των χωρικών που εκδηλώνεται πληθωρική τέτοιες μέρες μάλιστα σε προσφιλή πρόσωπα. Φαίνεται όμως πως η γή εκείνων που γέννησε και ανάθρεψε μερικώς δεν έχει στην συνέχεια, τη «δυνατότητα» να τραβά κοντά της και τους απογόνους τους. Έξω ο τόπος πρασίνισε. Τα λουλούδια άνοιξαν. Τα μύρα ξεχύθηκαν. Παράδεισος τώρα η μάνα μας. Το ΠΑΣΧΑ πρόβαλε στον ορίζοντα γοητευτικό ωραίο, πολλά υποσχόμενο. Αυτοί ιδιαίτερα που δεν λένε να εγκλιματιστούν στις πόλεις τις άζενες, ανυπομονούν να πιάσουν το τιμόνι. Να μπουν σε τρένα, σε αυτοκίνητα, σε βαπόρια. Να πιουν νερό απ' τη βρυσομάνα την ύπαιθρο, να ρουφήξουν χυμούς απ' τις «ρίζες» τους. Να νταγιαντήσουν, να σηκωθούν, να πετάξουν ξανά. Σαν κάποια πουλιά αποδημητικά που δεν τα σηκώνει για πάντα ο τόπος τους...

ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Το Κεντρικό ο ΚΑΠΗ επισκέφθηκε για ευχές και κουβέντα για τα προβλήματα της πόλης ο δημοτικός σύμβουλος Γρηγόρης Καλομοίρης.

Το Κεντρικό ΚΑΠΗ επισκέφθηκε ο συμπολίτης μας γιατρός Κώστας Ιντζόγλου και μας έδωσε οδηγίες για ορθοπεδικά προβλήματα.

ΜΕ ΑΓΑΠΗ για τα ΚΑΠΗ

Με την ευγενική χορηγία του συμπολίτη μας Στηβ Αδαμόπουλου -μέλους του ΚΑΠΗ Τούφας- βάψαμε τα κάγκελα της περίφραξης. Έτσι ο χώρος ομορφύνει και τα κάγκελα συντηρήθηκαν για να αντέχουν. Με την προσφορά του μέλους μας Θανάση Μπενέτου αποκτήσαμε τραπέζια για να τοποθετούμε τον καφέ μας την ώρα που τα τραπέζια του ΚΑΠΗ έχουν καταληφθεί από τα επιτραπέζια παιχνίδια (τάβλι, σκάκι κ.λ.) Τα μέλη του Κεντρικού ΚΑΠΗ με χρήματα από τον κουμπάρά τους και με ενέργειες του κυρίου Γιώργου Τσαγκαράκη αγόρασαν τέντες, καρέκλες και μια ωραία κούνια για να απολαμβάνουμε την καλοκαιρινή ατμόσφαιρα στον αύλειο χώρο. Επίσης με χρήματα από τον κουμπάρά αγοράστηκε μία τηλεόραση προς αντικατάσταση εκείνης που αφαιρέθηκε από άνομα χέρια.

ΜΙΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΑΠΩΛΕΙΑ

Ακόμα και με δύσκολες καιρικές συνθήκες ο Νίκος Κοττάρας, εκλεκτό μέλος της Χορωδίας Τρίτης Ηλικίας πλήρωνε ταξί για να έρθει στη χορωδία. Όταν κάποτε η διευθύντρια Ρία Θεοδώρου τον ρώτησε γιατί ταλαιπωρείται, εκείνος απάντησε: «παιδί μου για μένα αυτό είναι ζωή και ανάσα, χαρά και χαμόγελο. Δε θέλω να χάσω πρόβα, γιατί μου αρέσει και δε ξέρω για πόσο καιρό θα είμαι στη ζωή. Θέλω να το χαρώ». Το χάρηκε και πριν από λίγο καιρό μας άφησε για το αιώνιο ταξίδι. Μετά την εξόδιο ακολουθία τον αποχαιρέτισε εκ μέρους της χορωδίας η Βάσω Ζανάκη με αυτά τα λόγια:

Αγαπημένε μας χορωδέ Νίκο,

Όλοι της χορωδίας είμαστε εδώ στην αγαπημένη σου εκκλησία «Μαρμαριώτισσα» για να σε αποχαιρέτισουμε για τελευταία φορά. Να αποχαιρέτισουμε έναν εκλεκτό άνθρωπο με ήθος, καλοσύνη, παράδειγμα συζύγου, πατέρα,

Εξαιρετική τιμή μας έκανε και μας επισκέφθηκε ο δημοσιογράφος Παύλος Ναθαναήλ, μέχρι πρότινος πρόεδρος (και τώρα επίτιμος) της Εταιρίας Ελλήνων Λογοτεχνών. Μιλήσαμε μαζί του για ποίηση και λογοτεχνία και μας παρότρυνε να απαγγείλουμε κάτι που ξέραμε. Στο τέλος μας χάρισε μερικά από τα δικά του βιβλία.

παππού και καλού χριστιανού. Θα σε θυμόμαστε πάντα με αγάπη και πόνο. Θα μας λείψεις!

Νίκο τα παλιά μέλη της χορωδίας είχαμε κανονίσει να γιορτάσουμε μαζί τα γενέθλιά σου. Δεν προλάβαμε. Ο Θεός σε ήθελε κοντά Του να τα γιορτάσεις με την αγαπημένη σου γυναίκα Αθανασία και τους φίλους σου το Λευτέρη μου, το Θόδωρο, τον Ευάγγελο, τη Χρυσούλα, τη Χρύσα... Σε όσους συναντήσεις, να πεις χαιρετίσματα και ότι μας λείπουν πολύ. Ο Θεός να παρηγορήσει τα παιδιά σου, τον εγγονό σου Μιχάλη στον οποίο ευχόμαστε να πάρει τα χρόνια σου και τα χαρίσματά σου. Καλό Ταξίδι. Στα Άγια η ψυχή σου! Σου αφιερώνω τους παρακάτω στίχους:

Θεέ μου σε παρακαλώ παράκληση σου κάνω
το φίλο που μας ετέρησες και πήρες εκεί πάνω,
όπου τραγούδια και χαρές να πάει να γλεντήσει.
Γιατί σε τούτο τον νουνιά δε θα ξανά γυρίσει

ΑΙΩΝΙΑ ΣΟΥ Η ΜΝΗΜΗ ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΑΣ ΦΙΛΕ ΝΙΚΟ!

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ!

Να μια νέα μέθοδος να χαρούμε τη φύση μαζί με ελαφρά άσκηση ανάλογη με την ηλικία μας. Ευχαριστούμε τις γυμνάστριες Κατερίνα Γεωργοπούλου και Λίζα Πασσάδη που μας συνόδεψαν και κατήρτισαν ένα πρόγραμμα ασκήσεων κατάλληλο με τον χώρο και την ηλικία μας!

Το ΚΑΠΗ του Χαλανδρίου
προγραμματίσει γκαλά
του Μαγίου τις 12
να περάσουμε καλά.
Πήγαμε για περίπατο
όσοι ήντουσαν εκεί
μαζί με τις γυμνάστριες
και για γυμναστική.
Περάσαμε υπέροχα
κι αν επαναληφθεί
τότε θα είναι όλα τους
τα μέλη του ΚΑΠΗ!

Άγνωστος Χ
(Μέλος του ΚΑΠΗ Τούφρα)

Το ΚΑΠΗ Κάτω Χαλανδρίου και το κεντρικό επισκέφθηκε ο συγγραφέας Φραγκίσκος Κρουζίνσκι. Μας μίλησε για το αναφυκτήριο ΤΑ ΠΕΥΚΑ που βρισκόταν κάποτε στην κεντρική πλατεία και την έμπνευση που του έδωσε να γράψει μια επιθεώρηση σαν αυτές που παίζονταν εκεί. Απολαύσαμε τα κομμάτια που μας διάβασε και χαρήκαμε το χιούμορ, την ευρηματικότητα και το παιχνίδι με τις λέξεις...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Κε μου πόσο γρήγορα περνούν τα χρόνια! Πότε είμαστε παιδιά που παίζαμε στις αλάνες και πότε φτάσαμε τα 80 και...

Στα 15, όταν πήγαινα στο γυμνάσιο, είχα τα πρώτα σκιρτήματα της καρδιάς. Τότε ήτανε θηλέων και αρένων. Όταν σχόλαγε το θηλέων πήγαινε το αρρένων. Δεν ήμουν καλή μαθήτρια, με το ζόρι έπαιρνα 13 ως 14. Όμως μου άρεσε να με φλερτάρουν τα αγόρια. Τραβούσα τα βλέμματα των αγοριών και αυτό μου άρεσε. Τι ωραία χρόνια ξέγνοιαστα και αθώα! Ένα αγόρι που ήταν γείτονας, όπου και να πήγαινα τον έβρισκα μπροστά μου (του άρεσα φαίνεται). Μιλούσαμε για το σχολείο και αυτό ήτανε αρκετό. Εμένα βέβαια αυτό με κολάκευε πολύ. Αργότερα όταν βγήκα στην

δουλειά είχα τα ίδια, αυτό με έκανε πολύ εγώιστρια και απέφευγα τους δεσμούς. Μεγάλωσα και στα 28 μου χρόνια παντρεύτηκα ένα φίλο του αδελφού μου, πολύ καλό παιδί και με προίκα. Είχε ένα σπίτι, ενώ εγώ ήμουν φτωχή. Ζεστάθηκα στο πλευρό του ...μεγαλώσαμε τα παιδιά μας με πολλή αγάπη. Δυστυχώς τον έχασα νωρίς. Αυτό ήτανε πλήγμα για μένα. Δούλεψε σκληρά μια ζωή και δεν πρόλαβε να χαρεί τους κόπους. Σήμερα στα 80 είμαι μόνη και νοσταλγώ τα περασμένα. Τα παιδιά βρήκαν τον δρόμο τους. Έτσι είναι η ζωή και πρέπει να την δεχόμαστε όπως έρχεται. Να έχουμε αγάπη για το συνάνθρωπό μας και τους φίλους μας. Έτσι η ζωή θα κυλά όμορφα.

Βαρβάρα Βαμβάκου